

„Nu te amăgi, creștine, îți spun că nici lupul nu devine vreodată oaie, conform zicătorii, nici diavolul nu devine vreodată doctor și mai ușor ar putea să înghețe focul și să ardă zăpada decât să vindece cu adevărat diavolul, deoarece este întotdeauna neputincios; și dacă am presupune că ar putea să te vindece trebuie să cunoști că nu vrea aceasta deoarece sănătatea omului este un lucru bun, ori diavolul urăște întotdeauna cele bune, de aceea se numește urător de bine.”

Sfântul Nicodim Aghioritul

Arhimandritul Nectarie Moulatsioti

DESPRE FARMECE ȘI CUM POT FI ELE DEZLEGATE

**Traducere din limba greacă
de ierom. Teodosie Hațegan**

**Carte tipărită cu binecuvântarea
Prea Sfințitului Părinte GALACTION,
Episcopul Alexandriei și Teleormanului**

**Editura Bunavestire
Galați 2003**

Difuzare:
Editura Bunavestire
Galați
Str.Poșta Veche 161
Tel/fax: 0236-326.730
0236-471.896
E-mail: bunavestire@geniusnet.ro
www.editurabunavestire.ro

©Editura Bunavestire pentru prezenta ediție

I. S. B. N. 973 – 86302 – 8 – 2

INTRODUCERE

Există vrăji? Ce crede Biserica noastră Ortodoxă? Răspundem într-un cuvânt că există vrăji și, desigur, Biserica noastră cunoaște lucrul acesta și le combate.

De altfel, pentru aceasta, sfinții și purtătorii de Dumnezeu Părinți precum Marele Vasile, Ioan Gură de Aur, Ciprian au scris și rugăciuni care desfac vrăjile. În secolul nostru există un mare număr de oameni care suferă din pricina magiei. Din nefericire, acest fenomen este înspăimântător. Două mii de ani după Nașterea Mântuitorului nostru oamenii au început să se întoarcă la ceremonii satanice și idolatre și să invoce duhurile demonice în ajutorul lor, spre îndeplinirea diferitelor lor dorințe.

Hristos, Care a venit și a risipit lucrările întunericului și ale Satanei, este dat la o parte de omul contemporan pentru ca în locul Lui să fie cinstiți ca dumnezei Lucifer și demonii săi. Ca o consecință, magia (care este adorarea demonilor) ajunge să conducă în epoca noastră; prin mijloacele de informare în masă se aude neîncetat despre atâtea cazuri de magie neagră sau albă.

Numărul oficial al vrăjitorilor, ghicitorilor în cărți, astrologilor, spiritiștilor, descântătorilor, parapsihologilor care se mișcă în interiorul Greciei și care trăiesc din exercitarea acestei „profesii” se ridică la 200.000¹.

Gândiți-vă, pentru a supraviețui, câți „creștini” îi vizitează zilnic! Și care plătesc scump fiecare vizită de acest gen.

În această broșură vom încerca, cu cuvinte simple și clare, să dăm cititorului o idee despre ce este magia, vrăjitoriile, ce sunt vrăjitorii, precum și pe ce categorie de oameni îi influențează vrăjile.

Vom mai încerca, după puteri, să îi ajutăm pe acei frați care suferă din cauza magiei, arătându-le modalitatea prin care se pot dezlega vrăjile și lucrarea satanei, și cum pe viitor pot să se ferească de acestea.

Fie ca această mică broșură să ajute fraților noștri suferinzi, care au căzut victime vrăjitoriei și satanei, și să-i călăuzească la mântuirea sufletelor și trupurilor lor. Amin.

¹ Faptul că mulți dintre aceștia afirmă că sunt creștini -ortodocși, că folosesc în practicile lor icoane sau cruci, nu este decât o dovadă că îngerul întunericului vrea să se arate drept înger de lumină. Este trist faptul că mulți dintre acești vrăjitori contemporani nu își dau seama că slujesc satanei, ci sunt convinși că sunt vase alese ale lui Dumnezeu, că slujesc semenilor, că sunt gata să se sacrifice pentru binele lor. Diavolul caută să se folosească și de aceste gânduri bune ale lor, și profită de faptul că îl ajută să își mascheze mai bine planurile de dominare a sufletelor. Gândurile bune ale acestor vrăjitori nu sunt însă suficiente pentru mântuire. Cei mai mulți dintre aceștia, care mor nepocăiți, abia în ceasul morții își dau seama că au fost slugi ale satanei (n. ed.).

SATANISMUL, RELIGIA LUI ANTIHRIST

Satanismul va fi religia lui Antihrist. Deja problema adorării lui Satana, care a reînceput la sfârșitul secolului nostru, ia proporții considerabile. Ultimele evenimente satanice care au tulburat Grecia sunt o mică mărturie a ceea ce se întâmplă și a ceea ce pregătesc sataniștii pentru omenire.

Din punct de vedere istoric menționăm următoarele: Lucifer, cel mai bun arhanghel al lui Dumnezeu care a adus lumina în lume și pe care astăzi adepții lui îl numesc Satana, a vrut să fie adorat ca Dumnezeu, făcând revoluție împotriva Prea Sfintei Treimi. Însă imediat s-a transformat din înger luminos în înger întunecat și s-a numit Satana.

Dorința lui să fie adorat ca Dumnezeu nu a uitat-o și, de-a lungul veacurilor, a încercat și încearcă să o îndeplinească. Așa a creat propria lui religie, religia lui Satana. Satanismul este adorarea lui Satana. În străinătate există „biserici” oficiale și legale ale lui Lucifer. În Olanda și Polonia s-a calculat că există 40.000 de adepți ai lui Satana, în Anglia 60.000. Întreaga Italie are 200.000 de adepți ai lui Satana, iar în America foarte mulți americani s-au declarat adoratori ai lui Lucifer.

Așa cum noi, creștinii, facem diferite slujbe pentru a-I cere ajutorul lui Dumnezeu, așa și aceștia fac exact la fel pentru a-l chema pe Satana; de exemplu, noi, creștinii, avem Sfânta Masă și punem deasupra ei lumânări, candelă, tămâie și altele, tot așa fac și ei pentru ca să invoce duhul lui Satana și ajutorul lui.

Pe Sfânta Masă creștinii așează Trupul și Sângele Domnului nostru. La ceremoniile lor de adorație sataniștii așează trup și sânge de om (de la sacrificiile umane) sau sânge și trup de animale (de exemplu, cocoș).

Noi mâncăm Trupul și Sângele Domnului nostru, ei trup și sânge de oameni sau animale.

Aceleași ceremonii în acțiune contrarie. Slujbele pe care le săvârșesc creștinii se numesc Taine. Ceremoniile pe care le execută sataniștii se numesc vrăjitorii. Așadar, magia și vrăjitoriile sunt ceremonii pe care le fac sataniștii ca să-l invoce pe Lucifer.

Preotul lor se numește vrăjitor, sau vrăjitoare dacă este femeie. Mediumul este intermediarul verigă dintre satana și oameni.

La preotul lui Hristos credincioșii dau pomelnice spre a fi citite „pentru sănătate și binecuvântare”. Pomelnicele sunt luate de preoți de la oamenii care-și iubesc semenii și vor binele lor.

Sataniștii primesc și ei nume și le citesc „pentru nimicire, moarte, etc.” (pentru despărțirea soților, pentru distrugerea averilor, pentru a fi loviți oamenii, pentru ca aceștia să ajungă înrobiți diavolului, etc).

Aceste nume sunt date de oameni care urăsc, care nu-i agreează pe ceilalți oameni, care îi invidiază și care, în general, nu doresc împlinirea și fericirea celorlalți.

Noi, creștinii, ne folosim de puterea crucii, sataniștii se folosesc de crucea inversă sau de pentagramă (de aceea și multe bijuterii precum cerceii sau brățări au semnul crucii inverse).

Noi, creștinii, avem ca imnuri și muzică psalmodia și muzica bizantină. Sataniștii au propria lor muzică, Heavy Metal, Death Metal, Black Metal, unde îl glorifică în mod evident pe satana ca Dumnezeu, dorind ca toți oamenii să îngenuncheze în fața lui. Astfel, prin muzica modernă, ei ademenesc, atrag noi adepți la religia lui satana. Tinerii, fără să înțeleagă și să cunoască multe lucruri, ascultând aceste cântece participă și doresc ceremonii satanice.

După cum a mărturisit un șef al sataniștilor la o întrunire dedicată lui Apollo, el a fost ghidat spre satanism ascultând muzică Heavy Metal.

Dar despre problema satanismului în muzica rock să lăsăm însăși muzica să ne vorbească.

1. O trupă de muzică Heavy Metal, AC/DC, în cântecul lor „Clopotele iadului”, cântă:

„Ești tânăr, dar vei muri.

Nu voi întemnița pe nimeni.

Nu voi compătimi nici o viață

Nimeni nu îmi va rezista.

Am clopotele mele și

Te voi lua în iad.

Te voi lua.
Satana te va lua.
Satana te va lua.
Clopotele iadului...”

2. Trupa „Flames”, în cântecul „Păzește-te de câinii războiului”, cântă:
„Diavolul, domnul întunericului,
Îți va da puterea
Să guvernezi pământul
Și pe oamenii lui...
Pentru aceasta vino și urmează fiara...
Păcat după păcat,
Să glorificăm pe satana,
Împăratul potrivnic lui Dumnezeu și dumnezeu“.

3. Formația „Led Zeppelin” în cântecul lor „Scară spre cer”² cântă:
„... Dumnezeu m-a uitat,
Ție îți cânt dulce satana,
Toată puterea este a lui Satana,
Acesta ne va da 666,
Vreau să merg la diavolul“.

Aceeași formație a fost dusă în 1986 la un tribunal din California pentru că pe același disc a cântat mesaje precum:

„Eu trebuie să trăiesc pentru diavolul,
Nu fi prost cu diavolul,
Nu ai nici o teamă de acesta,
Vreau ca Hristos să îngenuncheze înaintea lui satana...”

4. De asemenea, un alt exemplu din muzică este și cântecul trupei „Kiss” – „Dumnezeul Tunetului”.
Prezentăm un fragment:

„ ...Am fost răsturnat de un diavol,
pregătit să guvernez
ca unicul.
Eu sunt Domnul pustiului...”

5. Un cântec al formației „Rolling Stones” intitulat „Simpatie pentru diavol”, și care a devenit imn al sataniștilor, are următoarele versuri :

„Te rog lasă-mă să mă recomand,
Sunt un om al bogăției și senzației.
Am existat de mulți, mulți ani,
Și am furat multor oameni
Credința și sufletul.
Am existat când Iisus Hristos
A avut clipa îndoielii
Și durerii,
Când drăcește m-am asigurat că Pilat

² S-ar putea ca la această melodie (și poate nu numai aici), arhimandritul Nectarie să facă referire la mesajele subliminale care ar fi înregistrate pe fundalul sonor. Textul clasic al melodiei nu are nimic în comun cu aceste blasfemii. O astfel de precizare este utilă pentru simplul fapt că dacă un tânăr cititor ar fi avut curiozitatea să verifice aceste informații privitoare la texte, ar fi putut rămâne cu impresia că totul este o speculație a preoților speriați de succesul muzicii rock, muzică la care se strâng mult mai mulți tineri decât la biserică. În același timp trebuie nuanțat faptul că dacă unele formații sunt deschise satanice, fapt care poate fi sesizat chiar din numele lor (cum sunt AC/DC – Antichrist/ Death to Christ - Antihrist/ Moarte Hristosului; KISS – Kings in Satan’s Service – Regi în slujba lui Satan), celelalte sunt unelte ale satanei chiar numai prin patimile pe care le promovează, deși unii cântăreți afirmă că sunt credincioși (ajungându-se până la cameleonicul „rock creștin”) - n. ed.).

Și-a spălat mâinile
Și a pecetluit destinul lui.
Sunt mulțumit că te-am întâlnit,
Sper să ghicești numele meu.
Exact așa cum toți păcătoșii sunt sfinți
Și toți polițiștii criminali
Precum capetele sunt povești.
Spune-mi simplu, Lucifer.”

6. În cântecul intitulat „Bulevardul iadului“, Chris Rea spune:
„Nici un semn nu mă oprește să reduc viteza.
Nimeni nu mă poate opri.
Salut! Satana!... Salut, mamă !
Privește-mă !
Sunt pe drumul spre pământul făgăduit,
Sunt pe bulevardul care conduce
La diavolul.
Nu mă opri...“.

7. Arthur Brown, în cântecul lui „Lumina”, cânta :
„... Sunt dumnezeul iadului de foc
Și îți voi transmite focul.
Te voi lua să arzi“.

Am putea inventaria mii de fragmente asemănătoare din cântecele care-l glorifică pe satana și îl adoră ca dumnezeu³.

Credem că versurile de mai sus sunt mai mult decât suficiente, încât fiecare cititor binevoitor să se convingă că discursurile și formațiile de Heavy Metal au drept scop elogiarea și adorarea lui Satana. Pentru acest fapt, în timpul ceremoniilor lor satanice sunt cântate aceste cântece. Credem că în emisiunea postului de televiziune Antena, „În spatele Meu, satana”, atunci când a încercat să convingă că discurile genului rock Heavy Metal au drept obiectiv doar comerțul și sexul, doamna Fotini Pipil a greșit, deoarece această muzică înseamnă psalmodierea satanei, după cum și noi cântăm imnuri lui Dumnezeu în timpul slujbelor creștine ale Bisericii noastre.

Câți consideră sau cred că acești cântăreți folosesc asemenea cuvinte doar pentru a impresiona lumea și ca să-și vândă discurile, trebuie să știe că, în spațiul puterilor demonice, invocarea numelui lui satana și folosirea simbolurilor lui acționează și influențează în mod direct persoanele, independent dacă acestea cred sau nu în aceste puteri.

Ceva asemănător constatăm și în cazurile în care oamenii recurg la „descântători” pentru „dezlegarea” problemelor lor legate de vrăjitori, cazuri în care până la urmă își găsesc viața amestecată în primejdia unui joc satanic, cu toate că de multe ori activități asemănătoare se fac nu fiindcă ar crede ceva în efectul sau în existența unor asemenea fenomene, ci din îndemnul vreunui prieten.

Nimeni nu se poate juca cu satana. Deoarece există, fie că vrem sau nu.

Același lucru se întâmplă și cu muzica. Ori cel care fredonează, ori cântărețul, ori vreun membru al formației, ori în cele din urmă cel care ascultă sau crede fără să bănuiască despre ce este cu adevărat vorba, sau folosește simboluri și cuvinte satanice, nu este scutit de lucrarea diavolului. Diavolul îl influențează pe om și acționează asupra lui.

³ Considerăm că tentativa de a demonstra satanismul muzicii moderne, al muzicii rock în special, așa cum o fac anumiți autori – citând exclusiv pasaje în care apar termeni ca satana, iad, păcat, nu este relevantă. Ascultând critica muzicii rock, tinerii se apără spunând că textele formațiilor lor nu au astfel de referințe blasfemiatoare. Este mult mai greu ca tinerii să fie convinși de faptul că muzica rock e o poartă spre iad. Dar ar fi de ajuns să amintim faptul că prin această muzică este promovată libertatea dezământată, este promovată dragostea libertină, este promovată patima și nu virtutea, ca să ne dăm seama de faptul că roadele muzicii rock nu vor fi niciodată vrednice de apreciere (n. ed.).

În mod simplu, faptele noastre, fie că ascultăm, fie că vedem, fie că imităm, fie că ne îmbrăcăm, fie... indiferent ce facem, dar care are legătură cu ceva satanic, acționează împotriva noastră și constituie invocare a diavolului care vine să ne servească, după măsura inimii fiecăruia dintre noi.

De asemenea, după cum ne spun și psihologii, orice imagine sau afiș influențează subconștientul sau inconștientul, fie că vrem sau nu, adică o face independent de voința noastră.

Înțelegeți acum dimensiunea răului provocat de copertile discurilor muzicii Heavy Metal. Fotografiiile copertilor muzicii de mai sus vorbesc singure despre direcția în care vor să îndrepte lumea din punct de vedere sufletesc.

Din cele de mai sus înțelegem de ce satanismul este religia Antihristului; sataniștii fac și propagă exact opusul a tot ceea ce spune Hristos.

MAGIA ȘI DEMONISMUL

În cele de mai sus am văzut că satanismul înseamnă adorarea lui Lucifer. Că vrăjile sunt ceremonii executate de preoții lor, care sunt numiți de către popor „vrăjitori“. Și că dorința lui Lucifer să fie adorat ca „Dumnezeu” se va îndeplini în cele din urmă o dată cu venirea lui Antihrist, cel care se va așeza în Templul lui Solomon și va cere să fie adorat ca Dumnezeu. Astfel satanismul va deveni în final „religia lui Antihrist“.

În continuarea lucrării vom vorbi despre:

- A) Ce rău poate să ne facă un vrăjitor ;
- B) Cum putem să ne apărăm de vrăji ;
- C) De cine se prind vrăjile
- D) Cum fură vrăjitorii copii mici în vederea sacrificiilor lor umane.

CE RĂU POT SĂ FACĂ VRĂJITORII

După cum aflăm din Sinaxarul Bisericii Ortodoxe, înainte ca Sfântul Ierarh Ciprian să meargă la Hristos a fost cel mai mare preot al lui satana din regiunea lui. Adică a fost vrăjitor.

Când a crezut în Hristos, l-a renegat pe Lucifer și cu smerenie a trăit în credința adevăratului Dumnezeu. Sfântul Ciprian, fostul vrăjitor, ne-a descoperit posibilitățile și puterile pe care le-a avut. Reproducem din rugăciunea de dezlegare a vrăjilor, pe care ne-a dat-o însuși Sfântul Ciprian, următoarele:

„... depărtează demonii și stinge viclenia lor de la robii Tăi; revarsă ploaie la bună vreme peste tot pământul și fă-l să-și dea roadele lui; copacii și viile să-și dea deplin rodul lor; femeile să fie dezlegate și izbăvite de nerodirea pântecelui; acestea și toată lumea mai întâi fiind dezlegate, dezleagă și toată zidirea Ta de toate legăturile diavolești. Și dezleagă pe robul Tău (numele) împreună cu toate ale casei lui de toate legăturile satanei, ale vrăjilor, ale farmecelor și ale puterilor potrivnice”.

Din textul de mai sus al Sfântului Ciprian vedem că puterea vrăjitorilor este destul de mare și multe nenorociri pot să se producă. Desfac casele, lucrările, familiile. Distrug averile, fac femeile să nu nască, îmbolnăvesc oamenii, etc., etc. Și este firesc ca acești oameni să facă atâta rău deoarece Lucifer – Satana, pe care-l slujesc, numai rău și nenorocire poate să facă. Altminteri nu ar fi fost satana, ci ar fi fost îngerul Domnului.

FELURILE MAGIEI

Când vrăjitorii fac ceremonii vrăjitoarești pentru a fi distrus un om, folosesc, după cum menționează Sfântul Ciprian, diferite obiecte. Unii folosesc cărțile de joc (ghicitul în cărți), cafeaua și ceașca (ghicitul în cafea), oseminte de animale sau oameni (necromanție), horoscoapele și stelele (ghicitul în stele), etc. Alții folosesc boabe de orez de la cununie, cununii, rochii de mireasă, bomboane de la nuntă, fitile de la lumânări, haine îmbrăcate la nuntă. Alții aruncă în interiorul caselor sau în afara lor, mai ales la intrarea casei, ouă, oase, murdării, ulei de la mort, zahăr. Alții dau, chipurile, talismane care conțin vrăji și le pun în casele oamenilor pe care vor să-i distrugă sau le dau să le poarte.

Alții sfâșie cu briciul sau rup bucăți din haine care se îmbracă, din cearșafuri, cuverturi etc. Alții aruncă diferite prafuri sau lichide vrăjitoarești în dulciurile sau mâncărurile pe care le vom mânca sau în cadourile pe care știu că le vom purta, etc.

Magia se deosebește în albă și neagră.

Cu cea albă se încearcă ceva pozitiv, în timp ce cu cea neagră: ceva dăunător și distrugător. În ambele cazuri este invocat satana și ambele sunt fenomene înspăimântătoare în fața cărora fiecare om ce gândește creștinește se înfioară.

Cele mai însemnate feluri de magie sunt:

1. **Magia imitativă.** Aceasta se sprijină pe puterea de înțelegere (că printr-o simplă faptă simbolică a doritorului ar putea să i se îndeplinească dorința). De exemplu, pentru a fi provocată ploaia, ajunge dacă e vărsată puțină apă, pentru risipirea unei boli, ajunge împrăștierea câtorva pietre.

2. **Magia tranzitorie.** Aici locul se identifică cu totul. Dacă se arde părul dușmanului se consideră că arde însuși dușmanul. Dacă sunt îngropate unghiile lui este îngropat el însuși. Dacă este bătută în cuie o haină de-a lui este țintuit el însuși.

3. **Magia simpatetică sau antipatetică.** Sentimentele vrăjitorului creează prin analogie consecințe de simpatie sau antipatie în persoana dușmanului sau prietenului vrăjitorului.

4. **Magia de preîntâmpinare** în care prin talismane se acordă o putere mai mare de vătămare a energiei dușmanului.

Desigur, trebuie să acceptăm că în magie, împreună cu înspăimântarea, există și ridicolul.

Laolaltă cu sataniștii există și șarlatanii care exploatează naivitatea poporului și imită pe astrologi și viitorologi. Cei care îi acceptă și pe cei din prima și pe cei din a doua categorie sunt victime ale înșelăciunii.

MIJLOACE MATERIALE

Pentru reușita scopului vrăjitoresc se folosesc diferite obiecte ciudate fără de care puterea vrăjii nu poate să exercite vreo influență asupra persoanelor sau obiectelor.

La prima vedere lucrurile par ridicole și puerile. Pentru magie însă este principiu fundamental (prin aceasta transmițându-se puterea).

Astfel, de exemplu, cel care vrea să producă pagube dușmanului său ia o păpușă, o strânge cu sfoară și înțepă inima ei cu ace de gămălie. Femeile care vor să țină pe bărbații lor aproape de ele înfășoară o statueta care îi reprezintă pe aceștia cu plase și aripi de liliac.

Cei care vor să se vindece de o boală folosesc sânge de pupăză sau os din partea stângă a braștei sau bucată din lințoliul mortului sau inimă de anghilă sau piele de șarpe sau piatră vânătă sau voal de mireasă.

Mulți recomandă și murdării, sau materiale bizare, pe care le prepară într-un mod magic și le transmit celor care vor să vrăjească.

Dar materialele cele mai folosite de vrăjitori sunt: acele de gămălie, dinții pieptenului, săpunul, cuiele de la sicriu, ierburile, părul mortului, monezile și potcoavele, cheile, cenușa, catranul, coarnele, pentagrama, limbile de șerpi, cozile de animale sălbatice, fructele.

Nu șovăiesc însă să folosească și obiecte sfințite, precum lumânările de la Crucea Mântuitorului (din Vinerea Mare), florile de la Sfântul Epitaf, crengile ce se dau în biserică în Duminica Floriilor, sfânta cădelniță cu ulei de la candelă, coliva, anafura, sfintele acoperăminte etc., cu care confecționează talismane pentru dragoste, despărțire, moarte, legături de dragoste și multe altele.

Talismanele și fetișurile vrăjite sunt confecționate printr-un ritual, într-un moment în care se consideră că influențele planetelor sunt prielnice. Transmiterea magiei funcționează în acord cu o lege homeopatică (lucruri care s-au găsit odată în legătură păstrează între ele o anumită legătură). Magia simpatetică funcționează în conformitate cu legea homeopatiei și a echivalențelor (aceeași influență la aceleași lucruri provoacă aceleași rezultate).

*Când o fortăreață este nepăzită și o atacă dușmanii,
Știți ce se va întâmpla?
Dușmanii vor înțelege imediat situația
Și vor cuceri fortăreața.
Așa se întâmplă și cu sufletul,
Și cu trupul sau casa omului.
Când satana le găsește nepăzite
(Fără spovedanie, Sfânta Împărtășanie
și fără participarea la Biserica în
fiecare Duminică), ușor poate să înțeleagă situația
și să le ruineze vrăjmașul vostru sau cel care vă invidiază.*

CE SUNT DESCÂNTECELE?

Adânc înrădăcinată în conștiința poporului este credința că răul se preîntâmpină cu „descânțece“, care sunt cântece magice însoțite de practici magice, care ar avea puterea să alunge răul sau să-l impună unde doresc. „Descânțecele” sau „farmecele” sunt refrene incoerente, bizare, amestecate cu urări creștine și invocări sacre.

Nevoia omului născocește proporțional „descânțece” pentru toate bolile și încercările, pentru deochi, pentru brâncă, pentru fiecare zgomot, pentru urcior, pentru bube, pentru icter, pentru alunițe, pentru mastită, pentru avorturile femeilor însărcinate, pentru insolație, pentru durerile nașterii, pentru epilepsie, pentru oreion, pentru mușcăturile de animale veninoase. Există încă „descânțece” pentru animale și ogoare, pentru ape și copaci și pentru orice vine în legătură cu omul.

Mulți cred că „descânțecele” sunt același lucru cu exorcismele pe care le folosește Biserica pentru izgonirea duhurilor viclene. Această credință a lor se sprijină pe faptul că „descânțecele” ar conține multe rugăciuni și cruci și s-ar referi la persoane sfinte precum Mântuitorul Hristos, Maica Domnului și mulți sfinți.

„Descânțecele” însă nu numai că nu au nici o legătură cu Biserica, ci chiar sunt capcanele satanei prin care oamenii sunt trași pe sfoară.

Amestecarea numelor sfinte în aceste ritualuri demonice se datorează influenței idolatriei, încercării de a induce în eroare a credincioșilor, de terfelire a rugăciunilor creștine și de înjosire a sfințelor simboluri ale Bisericii.

Necazul exorciștilor din Efes, la care se referă Faptele Apostolilor, ne descoperă rătăcirea folosirii rugăciunilor vrăjitorilor. Unii dintre exorciștii evrei au încercat să rostească numele lui Iisus pentru tămăduirea celor ce erau stăpâniți duhuri diavolești. Atunci duhul viclean le-a răspuns: *Pe Iisus Îl cunosc și îl știu și pe Pavel, dar voi cine sunteți?* (Fapt. Ap. 19, 15). Mai apoi, omul care a avut duhul viclean s-a pornit atât de tare împotriva acestora, încât ei au plecat de acolo goi și răniți.

Până și diavolul a fost scos din sărite. Este cu puțință să invoce cineva harul lui Hristos împreună cu cel al diavolului, așa cum vrea descântecul de mai jos?

„Vino Hristoase și Maica Domnului și strigoiele și faceți bine pe.....” sau cum spune descântecul icterului: „Mai întâi Hristos și al doilea aurul“.

Este evident că fiecare dintre aceste cuvinte sunt împotriva Bisericii.

Ce legătură poate să aibă dreptatea cu fărădelegea, lumina cu întunericul, Hristos cu Veliar?

Nu vă înjugați la jug străin cu cei necredincioși, căci ce însoțire are dreptatea cu fărădelegea? Sau ce împărțășire are lumina cu întunericul? Și ce învoire este între Hristos și Veliar sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Sau ce înțelegere este între templul lui Dumnezeu și idoli? (2 Cor. 6, 14-16).

Fiecare descântec are proveniență magică. Încă și acest atât de obișnuit și răspândit „scuiat” de preîntâmpinare a deochiului are origine magică. Mulți obișnuiesc să scuie pe vreun om sau vreun obiect pentru ca să nu-i atragă privirea. Acel: „Să te scuip, să nu te deochi” este adresat oamenilor pe care-i admirăm, pentru calitățile și fericirea lor.

Însă acela care scuipă urâtește chipul lui Dumnezeu și murdărește pe însuși Hristos al cărui mădular este fiecare om.

Prin urmare, scuipatul este o faptă înjositoare și defăimătoare. Este un act blasfemiator împotriva lui Hristos, al cărui templu este trupul fiecărui credincios botezat. Fiind întinat cel care scuipă, el urmărește să transmită și la cel de lângă el infecția murdăriei.

Deci, când fermecătorul face ceea ce ar fi făcut diavolul, când descântătorul mânjește cu un comportament înjositor chipul lui Hristos, atunci nu mai este nevoie să intervină cel rău. Doar omul însuși încredințează pe aproapele său puterii satanei.

Scuipatul folosit de către Biserică în slujba botezului are un sens diferit (este scuipat diavolul, reprezentând îndepărtarea de la lucrările diavolului și împreunarea cu Hristos).

Faptul că „descânțecele” sunt satanice este demonstrat și de obiectele pe care le folosesc. Instrumente identice folosește și magia. Cuțitul cu mâner negru, ața roșie, pentagrama și pietrele lucioase, picăturile de ulei, cărbunii aprinși, pânza roșie, etc., dovedesc proveniența lor magică.

Desigur, prin „descânțece” este posibil să avem o oprire temporară a influențelor demonice. Aceasta însă este doar temporară, durând atâta vreme cât este nevoie pentru captarea încrederii omului în lucrările magice. Aceasta o putem vedea la oamenii care s-au atașat și depind de aceste practici magice.

Preferă să alerge la o descântătoare decât să recurgă la harul tămăduitor al binecuvântărilor și Tainelor Bisericii. Au mai multă încredere în „descânțece” decât în Harul lui Dumnezeu.

Este cu puțință însă ca demonii și să aibă neprihănire și dragoste reală către om? Este cu puțință să le pară rău de trupul nostru acelora care uneltesc împotriva sufletului nostru? Este cu puțință să aibă grijă de sănătatea trupului aceia care urmăresc moartea sufletului?

„Vindecă trupul demonii?”, întreabă Sfântul Ioan Gură de Aur și continuă: „Râd de acesta până și basmele“. Temporar diavolii încetează răul pe care l-au provocat pentru ca oamenii să creadă în binefacerile vrăjilor.

Sfântul Nicodim Aghioritul, într-o omilie cu titlul: *Creștinii nu trebuie să folosească nici un fel de magie*, scrie: „Deci, nu te amăgi, creștine, îți spun că nici lupul nu devine vreodată oaie, conform zicătorii, nici diavolul nu devine vreodată doctor și mai ușor ar putea să înghețe focul și să ardă zăpada decât să vindece cu adevărat diavolul, deoarece este întotdeauna neputincios; și dacă am presupune că ar putea să te vindece trebuie să cunoști că nu vrea aceasta deoarece sănătatea omului este un lucru bun, ori diavolul urăște întotdeauna cele bune, de aceea se numește urâtor de bine.”

Sfânta Împărtășanie pentru cei care se împărtășesc cu vrednicie (adică spovediți și cu încuviințarea duhovnicului lor) este spre iertarea păcatelor și spre viața veșnică.

Sfânta Împărtășanie pentru cei care se împărtășesc cu nevrednicie (fără spovedanie și fără permisiunea duhovnicului) devine foc și blestem înăuntrul lor, și îi va conduce în iadul veșnic.

SIMPTOMELE MAGIEI

„Când se prind vrăjile, ce simptome se observă?“

Depinde de cei care au făcut vrăjile, pentru ce motiv le-au făcut, adică:

Le-au făcut pentru a destrăma o familie?

Le-au făcut pentru a despărți un cuplu?

Le-au făcut pentru ca un cuplu să nu facă copiii?

Le-au făcut pentru îmbolnăvirea unei persoane?

Le-au făcut pentru a nu mai putea munci?

În mod obișnuit, simptomele pe care le prezintă oamenii suferinzi din pricina magiei sunt următoarele: dureri groaznice de cap - fie în spatele capului, fie la frunte, fie între ochi. Palpitații, amorțelile inimii, mâinilor sau extremităților de jos, nemulțumiri în familie pentru lucruri neînsemnate, să nu poată sta omul în casa lui, să aibă capul greu, să fie indispus, să lenevească, să nu vrea să gătească sau să curețe casa, să simtă că îl sugrumă ceva de gât, să simtă o greutate pe piept, să simtă că ceva umblă în trupul lui cu mare viteză, să se îmbolnăvească și să sufere în timp ce medicii nu-i găsesc nimic, să aibă neputințe trupesti, în timp ce mănâncă normal să piardă din greutate, să aibă temeri, să sufere de melancolie, etc.

Acestea sunt câteva dintre simptomele din care cel cărui i-au fost făcute vrăji poate să înțeleagă dacă l-au atins.⁴

⁴ Simptomele prezentate de arhimandritul Nectarie nu trebuie considerate efecte precise ale farmecelor. Dacă cineva are capul greu sau dacă simte o apăsare pe piept nu trebuie să se gândească imediat că i s-au făcut farmece. Tot așa cum unii nu vor să creadă nici în ruptul capului că li s-au făcut farmece (deși găsesc pe pragul ușii diferite urme – broaște moarte sau alte semne), tot așa alții sunt obsedați că li s-au făcut farmece, și confundă stările de oboseală, sau rău fizic, cu manifestări ale farmecelor. Numai preoții care păstrează dreapta-credință sunt în măsură să spună dacă cineva este sau nu sub influența farmecelor (ceilalți preoți, care deschid cartea sau fac alte practici magice, încearcă să convingă oamenii că au farmece numai pentru a-și mări numărul de clienți) – n.ed.

„De cine se prind și de cine nu se prind vrăjile?“

După cum am scris, vrăjile sunt ceremonii săvârșite de vrăjitori pentru a-l chema pe satana.

Și așa cum Sfânta Biserică ne dă nouă, credincioșilor, lucruri sfinte care să ne ajute, de exemplu apa sfințită pentru a o bea și a stropi cu ea casa, ca prin ea să vină binecuvântarea Domnului asupra noastră și asupra casei noastre, așa și vrăjitorii „hrănesc” sau „dau să bea” sau aruncă diferite obiecte în casele victimelor lor, pentru ca să vină la acestea, desigur, nu binecuvântarea lui Dumnezeu, ci satana cu demonii lui.

De cine, în final, se poate prinde vrăjile?

Bineînțeles, doar de cei care trăiesc departe de viața Bisericii. Deoarece, dacă magia nu este nimic altceva decât numai satana și demonii lui, este firesc ca aceștia să meargă la acei care nu trăiesc creștinește. Pentru că diavolul nu se apropie niciodată de cel care trăiește o viață creștină, ci tremură și se teme de Hristos care Se sălășluiește în omul credincios.

Așadar de vrăjitorie se tem doar cei care trăiesc o viață necreștină.

„Cum să ne apărăm de satana și de toate uneltirile lui?“

Răspunsul este foarte simplu. De ce se teme satana și demonii lui? Este îndeobște cunoscut că satana se teme de Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Înainte de a continua, să vă dau drept exemplu un fapt adevărat, întâmplat în mănăstirea noastră.

În urmă cu ceva vreme a venit o familie și ne-a spus că în casa ei se întâmplă ceva ciudat. Troznesc tablourile, au cârtiri și scandaluri, din punct de vedere economic nu merg bine, se îmbolnăvesc în mod frecvent fără ca medicii să le găsească ceva.

Atunci i-am întrebat:

- Duminicile mergeți la biserică?
- Nu, îmi răspund.
- Postiți miercuria, vinerea, posturile mari de peste an?
- Nu.
- Beți agheasmă și luați anafură dimineața?
- Nu.
- Sfeștanie faceți în casa voastră?
- Nu.
- Din Sfânta Scriptură citiți?
- Nu.

Ce așteptați, dragii mei? Înăuntrul vostru nu există Dumnezeu, nu există Hristos, a plecat. Doar diavolul există, drept care, pentru aceea, mergeți spre diavolul.

Unde este diavolul acolo este răul, acolo sunt scandaluri, certuri, boli, acolo sunt nenorociri, etc. În timp ce acolo unde există Dumnezeu, domnește sănătatea, bucuria, pacea, fericirea, calmul, seninătatea, dragostea, blândețea, etc.

Aduceți-L pe Dumnezeu în casa voastră și atunci demonii și toate uneltirile lor vor fugi. Această pildă adevărată ne arată ce trebuie să facem pentru a ne apăra de satana și de vrăjile lui. Aduceți pe Dumnezeu înăuntrul vostru și nu vă temeți. Din puternic, diavolul se transformă înaintea lui Hristos într-o ființă neputincioasă. Din leu se face furnică fără putere.

Pentru aceasta creștinii credincioși care se roagă, care se spovedesc des, care se împărtășesc des, care merg la biserică în mod regulat, care stropesc casele lor cu agheasmă și împlinesc, în general, datoriile credinciosului creștin, nu numai că nu se tem de satana, ba chiar satana se teme să se mai apropie de casa lor.

La acești creștini, în inimile cărora stăpânește Hristos, nu încap diavolul și slujbele lui care sunt vrăjitoriile.

Astfel credincioșii sunt pentru totdeauna apărați de toate uneltirile satanicești și de însuși satana. Deoarece satana vede pe Hristos în inima lor și fuge departe.

Vrei să te păzești tu și familia ta de satana și vrăjitorii? Soluția este doar una: **Hristos - Spovedanie – Sfânta Împărtășanie.**

„Cum se dezleagă vrăjitoriile?“

Din nefericire, mulți dintre cei care nu cunosc exact ce este magia aleargă la vrăjitori sau la descântători, astrologi, etc., pentru a le fi dezlegate vrăjile. Acești oameni sunt nenorociți, pentru că aleargă la preoții lui satana ca să primească ajutor. Dar este oare cu puțință să-i ajute satana? Dacă ar fi putut să facă binele nu ar mai fi fost satana, ar fi fost îngerul Domnului.

Deci, cine dezleagă vrăjitoriile?

Așa cum am scris, vrăjitoriile sunt slujbe satanice și dacă satana se teme numai de Hristos și de nimeni altul, să afle toți că NUMAI PREOȚII DEZLEAGĂ vrăjitoriile. Numai Biserica lui Hristos. Nimeni altcineva. Pentru a fi dezlegate vrăjile tale, trebuie să între cu adevărat în inima și în casa ta Hristos, și atunci va veni preotul să-ți sfințească casa, citind exorcismele Bisericii, ale Marelui Vasile, ale Sfântului Ioan Gură de Aur, care sunt scrise în Molitfelnicul Bisericii noastre. Pentru ca dezlegarea să aibă loc este esențial să între în casa și în inima ta Hristos. Te-au prins vrăjile pentru că în inima ta nu a existat Hristos, a existat doar diavolul cu păcatul și de aceea te-au prins.

Pentru ca să fie dezlegate vrăjile și să fugă, adică să fugă diavolul, trebuie să între înăuntru, după cum am scris, Hristos, și atunci diavolul va dispărea. Atât cât Îl primești pe Hristos înăuntru, atât va ieși și diavolul, adică se va destrăma vraja. Și atunci te va ajuta preotul prin dezlegările pe care le face.

Trebuie să înțelegem, iubiții mei frați, că diavolul stăpânește doar acolo unde nu este Hristos.

Diavolul fuge numai dacă Îl găsește pe Hristos,.

Singurul mijloc de desfacere a vrăjilor și de vindecare a demonizării este întoarcerea noastră sinceră la Hristos, prin SPOVEDANIE, POCĂINȚĂ, SFÂNTA ÎMPĂRTĂȘANIE și toate cele la care ne-am referit mai sus.

Sfânta Împărtășanie fără spovedanie este glonț fără armă.

DEMONIZAREA

„Ce este demonizarea și cum se vindecă?”

Demonizarea este starea omului în care diavolul, ca duh viclean și necurat ce este, vine înlăuntrul omului și locuiește în el. În această situație, omul nu se mai comportă ca o persoană independentă, ci aproape toate acțiunile și gândurile lui sunt controlate de duhul viclean care pune stăpânire pe mintea sa ori de câte ori vrea și îi dă acestuia ordine.

Adică se pierde libertatea voinței omului. Acest duh necurat se manifestă în special înăuntrul sfintelor biserici, unde este deranjat de cele sfinte; de asemenea, se manifestă pe durata exorcismelor în care și discută de multe ori cu preoții.

Aceste fenomene le observăm adeseori nu numai în Noul Testament ci și astăzi în biserica Sfântului Gherasim din Kefalonia, în biserica Sfântului Gheorghe din Karea Attiki, în biserica Sfântului Nectarie din Eghina și în alte părți.

„În cine poate intra demonul?“

Demonul este ca un corb. Este cunoscut faptul că această pasăre – corbul - merge acolo unde există mortăciune și acolo se așează până mănâncă tot. Ceva asemănător se întâmplă și cu demonii.

Demonii caută păcate pentru a intra și sta în interiorul omului. Este cu neputință să intre în omul care luptă împotriva păcatului prin Spovedanie, Sfânta Împărtășanie și care trăiește o viață duhovnicească.

Deci toți cei suferinzi (demonizați) să caute pricina răului în ei. Ei înșiși sunt responsabili de faptul că au lăsat sufletul lor să devină locuință a demonilor. Hristos, în vremea botezului lor, a trimis în sufletele lor Duhul Sfânt, dar ei, prin viața lor, lucrările lor, păcatele lor, au avut grijă să alunge pe Duhul Sfânt. Și iată rezultatul. A plecat Duhul Sfânt și a intrat duhul necurat și viclean, având drept consecință demonizarea.

„Cum va pleca diavolul din trupul omului?“

Trebuie să subliniem de la început că, pentru a ajunge omul demonizat, ori a fost alungat Hristos, ori a îngăduit demonului această stăpânire, ori Hristos Însuși a dat poruncă demonului să intre în om. Demonii de la ei înșiși nu au această putere.

Aceasta o vedem în Evanghelie, unde demonii luând poruncă să plece din cel demonizat, cer permisiunea de la Iisus pentru a intra în porci. Aceasta înseamnă că de la ei înșiși demonii nu au putere să intre nici măcar în porci.

Deci, cu mult mai mult, fără îngăduința Domnului nostru nu au putere să intre în om.

Se pune însă o întrebare: De ce Dumnezeu îngăduie să se întâmple această nenorocire?

Răspunsul este unul: îngăduie demonizarea omului din DRAGOSTE. Domnul nostru Hristos vrea să-i salveze pe toți oamenii, nu dorește ca vreun om să fie câștigat de diavol. După cum nimeni nu vrea să-și piardă copilul.

Așa Dumnezeu Tatăl se folosește de toate mijloacele cu putință pentru ca să dea făpturii Lui, copilului Lui, ocazia să înțeleagă că drumul pe care-l urmează este greșit.

În mod deosebit Dumnezeu folosește acest mijloc pentru necredincioși, blasfemiatori, pentru batjocoritorii Bisericii Lui, care nu numai că nu cred în existența lui Dumnezeu, dar cu viața lor păcătoasă de fiecare zi Îl provoacă pe Dumnezeu. Drept pentru care și îngăduie Dumnezeu ca diavolul să intre în trupul lor.

Or, necredinciosul, văzând de acum în mod evident pe diavol că există în el (vede că diavolul vorbește prin gura lui și că, în general, îl muncește), vrând sau nevrând, crede în Dumnezeu, pe care odinioară Îl respinsese.

Astfel necredinciosul devine credincios, păcătosul devine sfânt și omul este salvat. Iată deci Dragostea și Mila lui Dumnezeu chiar și pentru cei care-L neagă.

Cândva am auzit din gura unui om care a fost demonizat următoarele:

„Îți mulțumesc, Hristoase al meu, Îți mulțumesc că ai îngăduit și am fost demonizat, deoarece a fost singurul mijloc prin care am putut să vin lângă Tine și să Te cunosc. Dacă nu eram demonizat, aș fi fost încă și mai departe de Tine. Îți mulțumesc, Doamne...“.

Lacrimi curgeau din ochii lui pentru prea multa milă a Mântuitorului Hristos, care folosește toate mijloacele necesare pentru salvarea copiilor Săi. Nu cumva, frații mei, același lucru l-ar face orice alt tată dacă ar vedea că copilul lui se pierde? Din dragoste, nu ar folosi toate modalitățile existente pentru a-și salva copilul? Ei, același lucru Îl face acum și Dumnezeu, Tatăl nostru. Slavă milostivirii Tale, Doamne!

„Când va pleca demonul din trupul omului?“

Când? Nimeni nu știe; nici însuși demonul care se găsește în trupul omului.

Singurul care știe este Hristos. Acela care a îngăduit sau a dat poruncă să intre, Acela trebuie din nou să îngăduie sau să dea poruncă să iasă.

Aceasta depinde însă mai ales de om. Hristos a îngăduit demonizarea, după cum am spus în cele de mai sus, pentru ca făptura Lui să vină lângă El.

Prin urmare, când Dumnezeu nostru s-a convins că Omul, făptura Lui, este deja lângă El și că nu urmează să se întoarcă din nou la viața păcătoasă și destrăbălată, atunci Dumnezeu dă poruncă demonului să iasă din trupul omului.

Așa putem vedea în timpul unui exorcism că preotul Celui Prea Înalt izbutește să vindece pe unii demonizați. Demonul nu este alungat de preot, ci de Dumnezeu.

Dacă ar fi alungat de preot, atunci la primul sau al doilea exorcism satana ar fugi din om.

Referitor la când va pleca demonul din trupul omului, afirmăm că aceasta depinde în primul rând de Dumnezeu, iar această lucrare a lui Dumnezeu „depinde” de viața omului.

Cu cât mai mult și mai repede se apropie inima omului (în mod sincer) de Dumnezeu, cu pocăință adevărată și zdrobire, cu atât mai repede are loc și vindecarea demonizatului. Cu cât întârzie omul să înțeleagă că felul de până acum al viețuirii lui l-a dus la demonizare, cu atât va întârzia diavolul să plece dinlăuntrul lui.

Din cele ce am scris până acum, este lesne de înțeles că pentru a pleca demonul din trupul unui om este nevoie de o viață creștinească, adevărată, duhovnicească, de viața Bisericii noastre. Viață care se sprijină pe pocăință sinceră și nu pe un creștinism de formă.

„Prin ce mijloace fură vrăjitorii copii mici pentru sacrificii umane?”

În principiu, mulți sataniști se căsătoresc între ei, iar copiii pe care-i nasc îi jertfesc pe altarul lui Lucifer fără să cunoască nimeni nimic.

Însă multe familii, în mod special în străinătate, care fac parte din religia satanistă, folosesc următoarea înșelătorie:

Trimit copiii lor să se joace cu alți copii din cartierul lor. După puțin timp, copiii sataniștilor îi cheamă pe prietenii lor în casa părinților, pentru ca să se joace⁵.

Asta a fost... Părinții fac imediat să dispară copiii străini, sacrificându-i în ceremoniile lor. Iar copilașii lor ies din nou în cartier pentru a pescui noile victime care vor fi sacrificate, din nou, lui Lucifer. Atenție, deci, la copiii voștri, să nu intre în case străine și necunoscute.

Iubiții mei frați, pe scurt și cât mai clar cu putință, am încercat să vă ajutăm să înțelegeți ce este satanismul, vrăjitoria, care sunt felurile și simptomele ei, de cine se prinde precum și prin ce mijloc sunt furăți copiii mici.

Dacă vreți să găsiți mântuirea voastră și să nu vă înspăimânte nici un vrăjitor sau satanist, soluția este una. Trăiți viața în Hristos, în Sfânta Lui Biserică, și niciodată nu vă veți teme de demoni, ci se vor teme demonii de dumneavoastră. Amin.

Niciodată să nu vă împărtășiți cu Trupul și Sângele Mântuitorului Hristos fără ca mai întâi, în mod obligatoriu, să fiți spovediți. Și numai dacă duhovnicul dumneavoastră v-a dat permisiunea pentru Sfânta Împărtășanie, atunci sunteți pregătiți.

⁵ În România nu se cunosc multe cazuri de acest gen. Nu ar fi de dorit ca în urma citirii acestor fragmente părinții să se lase prinși de o panică nejustificată (n. ed.)

CUM POT FI DEZLEGATE VRĂJILE?

- Spovedanie curată și generală din anii copilăriei până în prezent.
- Vă veți spovedi după prima spovedanie la fiecare 40–50 de zile sau de fiecare dată când se îngreunează sufletul dumneavoastră.
- Să vă împărtășiți cât de des se poate, dacă vă îngăduie duhovnicul.
- Să mergeți în mod obligatoriu în fiecare duminică la Biserică⁶.
- În fiecare dimineață veți mânca puțină anafură și veți bea agheasmă.
- Veți posti miercurile, vinerile și marile posturi de peste an.
- Să faceți în casa dumneavoastră sfeștanie și să se citească dezlegările Marelui Vasile.
- Să stropiți zilnic cu această agheasmă toată casa dumneavoastră.
- Să faceți dimineața și seara rugăciuni.
- Să tămâiați în fiecare zi și să aprindeți candela.
- Să citiți zilnic un capitol din Noul Testament.
- Să-i iertați din inimă pe cei care v-au făcut vrăjile și v-au distrus.

Atenție!

Nu mergeți niciodată la descântător, vrăjitor sau ghicitor, etc., deoarece atunci situația dumneavoastră se va înrăutăți.

Făcând cele de mai sus vor fi dezlegate vrăjile și dacă vi se va mai face nu vă vor mai atinge.

Mulți cred că nu au păcate și de aceea nu se spovedesc. Aceasta este o rătăcire. Păcat nu este numai să provoci pagube, să nedreptățești și să ucizi.

Păcat este și gândul viclean și că am văzut și auzit murdării, minciuna mică sau mare, dacă am ascultat pe ascuns, dacă am înjurat sau insultat, dacă am drăcuit, dacă am înjurat de cele sfinte, dacă am fumat, dacă mâncăm în zilele de post (miercurea – vinerea, toate marile posturi), dacă nu ne rugăm dimineața și seara, dacă nu citim zilnic din Noul Testament, dacă nu mergem la biserică în fiecare duminică, dacă ne-am împărtășit fără spovedanie, dacă am avut vreodată legături înainte de cununie (curvie), dacă ne-am masturbat, dacă am săvârșit după cununie adulter, dacă am făcut păcate împotriva firii, dacă am făcut avort sau dacă am ajutat pe cineva să facă, dacă am jurat (chiar dacă am spus adevărul), dacă am furat, dacă nu vorbim cu cineva din supărare, dacă am mers la descântători, vrăjitori, astrologi etc., dacă am învinuit, dacă am condamnat, dacă am acuzat pe preoți, dacă, dacă, dacă... Sunt multe păcatele noastre și tu spui că nu ai păcate?

⁶ Și la marile sărbători din timpul săptămânii, dacă este cu putință (n. ed.).

**RUGĂCIUNEA
SFÂNTULUI CIPRIAN
DE DEZLEGARE A VRĂJILOR**

Această rugăciune se spune doar de către preot⁷:

Stăpâne, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeu nostru, Creatorule și Chivernisitorule a toate, sfânt și slăvit ești; Împăratul împăraților și Domnul domnilor, slavă Ție. Tu, Cel ce locuiești în lumina cea nepătrunsă și neapropiată, pentru rugăciunea mea, a smeritului și nevrednicului robului Tău, depărtează demonii și stinge viclenia lor de la robii Tăi; revarsă ploaie la bună vreme peste tot pământul și fă-l să-și dea roadele lui; copacii și viile să-și dea deplin rodul lor; femeile să fie dezlegate și izbăvite de nerodirea pântecelui; acestea și toată lumea mai întâi fiind dezlegate, dezleagă și toată zidirea Ta de toate legăturile diavolești. Și dezleagă pe robul Tău (numele) împreună cu toate ale casei lui de toate legăturile satanei, ale vrăjilor, ale farmecelor și ale puterilor potrivnice. Împiedică Tu, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri, toată lucrarea satanei, Tu, Cel ce dai dezlegare de magie, de farmece, de vrăji și de toate lucrările satanicești și de toate legăturile lor, și distruge toată lucrarea vicleană prin pomenirea Preasfântului Tău nume.

Așa, Doamne, Stăpânitorule a toate, auzi-mă pe mine, nevrednicul slujitorul Tău, și dezleagă pe robul Tău (numele) de toate legăturile satanei și dacă este legat în cer, sau pe pământ, sau cu piele de animale necuvântătoare, sau cu fier, sau cu piatră, sau cu lemn, sau cu scriere, sau cu sânge de om, sau cu al păsărilor, sau cu al peștilor, sau prin necurăție, sau în alt chip s-au abătut asupra lui, sau dacă în altă parte au venit, din mare, din fântâni, din morminte, sau din orice alt loc, sau dacă a venit prin unghii de om, de animal, sau gheare de pasăre, sau prin șerpi vii sau morți, sau prin pământul morților, sau dacă a venit prin străpungere de ace, dezleagă-le pentru totdeauna, în ceasul acesta, Doamne, cu puterea Ta cea mare.

Tu, Doamne, Dumnezeuul nostru, Care cunoști și știi toate, dezleagă, sfărâmă și distruge acum lucrările magiei, iar pe robul Tău (numele) păzește-l cu toți ai casei lui de toate uneltirile diavolești.

Zdrobește cu însemnarea cinstitei și de-viață-făcătoarei Cruci toate puterile potrivnicilor. Pustiește, distruge și depărtează pentru totdeauna toate lucrările magiei, vrăjitoriei și fermecătoriei de la robul Tău (numele).

Așa, Doamne, auzi-mă pe mine, păcătosul slujitorul Tău, și pe robul Tău, cu toți ai casei lui, și dezleagă-i de demonul de amiază, de toată boala și de tot blestemul, de toată mânia, nenorocirea, clevetirea, invidia, farmecele, nemilostivirea, lenea, lăcomia, neputința, prostia, neînțelepciunea, mândria, cruzimea, nedreptatea, trufia, și de toate rătăcirile și greșelile, știute și neștiute, pentru sfânt Numele Tău, că binecuvântat ești în veci. Amin.

⁷ În unele reviste de parapsihologie apărute în România această rugăciune a fost tipărită ca un mijloc eficient de apărare împotriva forțelor diavolești. Dar, așa cum se poate vedea și din conținutul ei, ea trebuie rostită numai de către preot: „Dezleagă pe robul Tău (numele) și pe toți ai casei lui...”. Cine își imaginează că poate lupta împotriva răului mergând pe căi diferite de cele recomandate de Biserică nu face decât să se lase influențat de aceste puteri (n. ed.).

Danion Vasile:

Cuvinte despre vrăji și vrăjitori

... Fiind aprinși de dragoste fierbinte pentru Dumnezeu, Sfinții Părinți nu au avut de ce să își piardă timpul studiind în amănunțime practicile vrăjitoarești din vremea lor. Sfinții nu au scris dicționare de vrăjitorie, ci au scris tratate împotriva vrăjitoriei de orice fel. Chiar dacă s-au referit în mod particular numai la anumite practici vrăjitoarești, ei au combătut orice formă a vrăjitoriei.

Dacă în noua ofertă religioasă găsim elemente pe care nu le vedem dezvoltate de Sfinții Părinți, să știm că ne aflăm cu siguranță în fața unei înșelări; chiar dacă diavolul reușește să ne pună înaintea fapte pe care este imposibil să le contestăm, și chiar dacă vedem numai îndemnuri la bunătate sau lucruri în care nu găsim nimic rău, să ținem cont de faptul că cel care ne vrea pieirea nu este o cunoștință de-a noastră retardată, ci este Ispititorul care știe că oamenii primesc mult mai ușor minciuna dacă este ambalată în adevăr. Oricine își imaginează că intrând într-o aventură spirituală parabisericească va găsi elemente care să îl apropie de Dumnezeu nu va culege rarele flori de colț, ci va cădea cu siguranță în prăpastie.

După cum am văzut mai sus, spectrul de manifestare a înșelării neopăgâne este destul de larg. Este de la sine înțeles că Biserica respinge astfel de credințe și astfel de practici nu din teamă, nu dintr-o apărare crispată a vechilor tradiții. Sfânta Evanghelie conține profeții privitoare la răspândirea rătăcirilor din zilele noastre, iar Părinții duhovnicești contemporani nu s-au sfiit nici o clipă să lupte împotriva lor.

... În ultima vreme până și vrăjitoarele, pentru a avea mai multă credibilitate și pentru a convinge lumea că nu folosesc puterile întunericului, au început să „folosească” icoane, cruci, agheasmă, mir și alte obiecte specifice cultului bisericesc. Dar oricât de interesant ar fi cercul pe care îl fac, vrăjitoarele rămân tot unelte ale diavolului. Chiar dacă apare tot mai des diferențierea între cele care fac magie albă și cele care fac magie neagră (culmea stupidității fiind „convertirea” unei vrăjitoare care se pocăiește de la magia neagră la cea „albă”). Nu există decât un singur fel de magie, și magia „albă” este de fapt tot neagră, și toți cei care merg la vrăjitoare calcă pe drumul iadului. Așa a învățat și va învăța Biserica până la sfârșitul veacurilor, oricât de fardate ar fi practicile noilor generații de vrăjitoare.

Cât despre cugetarea la cele sfinte, trebuie spus că aceasta nu presupune fixarea atenției asupra unei icoane sau a unei cruci. Sfinții noștri nu făcuseră meditații în fața icoanelor, ci s-au rugat celor reprezentați în ele. Nu au căutat să își valorifice iluzorii puteri lăuntrice, ci au căutat numai mila lui Dumnezeu.

Noi nu putem spori duhovnicește numai prin puterile noastre. Cine folosește astfel de practici magice - cum este repetarea unor cuvinte „sacre” sau concentrarea asupra unor ființe - crede că poate spori doar prin puterile sale. Concepția aceasta nu este nouă, este o veche idee păgână, căreia îi stă împotriva cuvântul Mântuitorului care a zis: „fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15,5).

... A aprecia un eretic pentru că ține posturi aspre înseamnă a nega puterea vrăjmașului de a-i întări pe cei care sunt ruși de Biserică. A aprecia liniștea sufletească a unui eretic înseamnă a pierde din vedere că aceasta e dată de diavol tocmai pentru a da impresia unei sporiri duhovnicești și este foarte diferită de liniștea adevărată pe care o dăruiește Dumnezeu fiilor Bisericii. A aprecia faptul că un eretic împlânzește animalele sălbatice prin „blândețea” sa înseamnă a uita prea ușor că la fel de simplu le împlânzește orice vrăjitor renumit, chiar dacă nu are o blândețe asemănătoare.

Oamenii au tendința de a judeca superficial lucrurile de acest gen, și responsabilitatea pentru această situație o poartă mai ales mass-media. Demonii care folosindu-se de mass-media deturneză atenția oamenilor de la lucruri duhovnicești și o canalizează asupra a tot felul de subiecte pătimase au în problemele spirituale rolul de „mare manipulator”. Dacă de exemplu un bioenergetician este lăudat pe câteva posturi de televiziune și câteva ziare îi prezintă vindecările, omul obișnuit are tendința să îl aprecieze. „E, hai că nu o fi dracul chiar atât de negru. De ce zice Biserica că astfel de oameni folosesc puterile întunericului? Uită-te la el ce om civilizată este, ce frumos vorbește, ce bine arată. Și mai face și multă milostenie, ba chiar pe oamenii săraci îi tratează gratuit...”

Astfel de replici se aud nu de puține ori prin familiile „creștine”. Ele vin oarecum firesc, dacă ținem seama de atacul dezlănțuit asupra dreptei-credințe; asalt pentru care mass-media este cel mai bun mijloc de propagandă. Pe tarabele de ziare găsim și cărți eretice. În librării standurile sunt pline de literatură neopăgână, iar cărțile creștine abia se văd. La radio și televiziune, tot felul de „inițiați” vin să vorbească despre calea spre Dumnezeu, iar atunci când preoții vor să răspundă anumitor provocări li se atrage atenția că nu au dreptul la manifestări „extremiste”. În zilele noastre cei care vor să aperse învățătura Bisericii de erezii sunt etichetați drept

fundamentalisti și sunt denigrați în fel și chip. Dar dacă ne vom uita în Viețile Sfinților vom vedea că mărturisirea adevărului nu a fost răsplătită cu aprecieri, ci cu jigniri și prigoniri de tot felul. De aceea nu trebuie să ne mire că societatea contemporană nu îngăduie să îi fie dărâmați idoli îmbrăcați în veșminte ademenitoare (cum ar fi „egalitatea credințelor religioase”). Astăzi cei care vor să apere învățătura Bisericii își asumă riscul de a fi chemați în arenele Romei contemporane, pentru a fi judecați în văzul celor însetați de „pâine și circ”.

... Între miturile contemporane la loc de cinste stă mitul războiului psihic, în care tot felul de ființe (uneori din „lumi paralele”, altele din lumea aceasta), încearcă să ne domine psihic. Mulți oameni sunt tentați a vedea în greutățile prin care trec numai „mesaje” trimise de către dușmanii lor; uneori se complac în a da vina pe farmece care li s-au făcut și se gândesc cum să scape de aceste farmece. De obicei aleargă după ajutor la o vrăjitoare „albă”. Și așa, fără să fie conștienți, intră sub influența diavolului.

Este adevărat că, în rare cazuri, unora li s-au făcut farmece (există relatări de acest gen și în literatura hagiografică). Dar singurul mod de a scăpa de ele este viețuirea curată, spovedania sinceră, împărtășania, postul și rugăciunea. Oamenii preferă însă orice altă rețetă care să nu presupună schimbarea vieții, care să nu presupună nici pocăință, nici nevoiță; o astfel de rețetă nu poate avea efectul scontat.

În privința războiului psihic, relatările privitoare la civilizațiile care agrează mental omenirea sunt simple povești. Ele nu fac altceva decât să îi sperie pe oameni, să genereze tensiune și să servească răspândirii unor practici oculte, practici despre care se susține că oferă o imunizare a persoanei în fața atacurilor psihice. Chiar dacă aceste tehnici dau o oarecare liniște, chiar dacă dau aparența unui echilibru interior, în ele se ascunde diavolul.

Totuși, deși aceste războaie cu entități din lumi paralele sau cu mari magicieni care vor să stăpânească lumea sunt iluzorii, un război nevăzut există într-adevăr: e războiul cu puterile întunericului, și în acest război putem birui numai rămânând în Biserică, primind învățăturile ei și trăind după poruncile Evangheliei. Orice tehnică auxiliară de protecție (chiar dacă include rugăciunea, folosirea apei sfințite sau a oricărui element creștin) nu numai că este inefficientă, ci este chiar dăunătoare, nefiind decât un mod de a cere hoțului să îți păzească locuința.

Din volumul *Dărâmarea idolilor*,
Editura Bunavestire, 2002

... În Vechiul Testament se arată că pedeapsa care îi aștepta pe vrăjitori era moartea. În zilele noastre vrăjitorii au nu numai dreptul să facă ce vor, ci chiar să își facă publice convingerile, indiferent de modul în care aceste convingeri influențează mediul social. Dar chiar dacă pentru vrăjitorii contemporani nu există pedepse penale, pe cei care mor nepocăiți Dumnezeu îi va pedepsi cu osândă veșnică în chinurile iadului (statistic, numărul vrăjitorilor și ereticilor care se pocăiesc înainte de a muri este infim).

Practicarea astrologiei, ca a oricărei alte forme de vrăjitorie, atrage după sine pedeapsa lui Dumnezeu peste întreaga comunitate care aprobă astfel de practici. În Cartea Proorocului Ieremia vedem cum închinarea la stele aduce mânia lui Dumnezeu peste așezările idolatre, vedem cunoscuta prevestire a dărâmării Ierusalimului: “Casele Ierusalimului și casele regilor lui Iuda vor fi necurate ca Tofetul pentru că pe acoperișul tuturor caselor se aduce tămâie întregii oștiri cerești și se săvârșesc turnări în cinstea dumnezeilor străini. (...) Iată voi aduce asupra cetății acesteia și asupra celorlalte cetăți toate nenorocirile pe care le-am rostit împotriva ei, pentru că și-a învățat inima și nu ascultă cuvintele Mele” (Ier. 19, 13-15).

Precum a fost dărâmat Ierusalimul, așa se vor dărâma și cugetele cele viclene ale celor care se ocupă cu vrăjitoria. Iar mânia Domnului va fi greu de îndurat. În Sfânta Scriptură găsim relatarea curățirii templului Domnului de toate cele ce slujeau la închinarea idolească: “Regele a poruncit lui Hilchia, arhierul, preoților de mâna a doua și celor ce stăteau de strajă la prag să scoată din templul Domnului toate lucrurile făcute pentru Baal, pentru Astarte și pentru toată oștirea cerului și să le ardă afară din Ierusalim” (IV Regi 23, 4).

O astfel de curățire ar trebui să aibă loc în sufletul fiecărui creștin care își dă seama că s-a aflat în înșelare.

... Marele teolog român Ioan Gh. Savin scria: “Sunt și la noi mulți, foarte mulți adepți ai unor astfel de practici: de la femeia din periferia de oraș sau de la sate, care-și caută în cafea sau umblă cu datul în cărți, și până la simandicoasele fețe care cred că au temeuri științifice de a-și cerceta destinul după prescripțiile științelor ascunse! Dintre aceștia, mulți se cred și se prenumără între fiii Bisericii. Și încă dintre fiii cei buni. Cu

aceeași pioșenie cu care-și aprind candela în fața icoanei Mântuitorului sau cu care își duc sărindarul la cutare biserică cu sfinți făcători de minuni, își poartă pașii și spre prezicătorul care le va citi din stele și din liniile mâinii sau ale scrisului viitorul. Un astfel de creștinism însă e mai aproape de magie decât de Hristos. Acest amestec între magie și religie, între Dumnezeu și Lucifer, între Simon Magul și Hristos, între puterea demonică și bunătatea divină nu înseamnă decât cea mai completă renegare a creștinismului. E apostazie directă.”

Din volumul *S. O. S. - Despre horoscop, cutremure și ghicirea viitorului*,
Editura Bunavestire, 2003

... Cum altfel ar putea fi numiți creștinii care aleargă la vrăjitoare? Că cei mai mulți clienți ai vrăjitoarelor din România sunt ortodocși, nu?

Am citit mai demult un articol despre Brazilia, țara cu cele mai multe ghicitoare la mia de locuitori, țara în care spiritismul e la loc de cinste. Până să citesc articolul nu îmi era clar cum într-o țară cu un număr atât de mare de credincioși catolici, magia e totuși la loc de cinste.

Declarația unui “creștin” catolic m-a lămurit: “noi suntem creștini, noi o cinștim pe Fecioara Maria, vrem ca după moarte să mergem în rai, lângă Iisus. Dar în viața de zi cu zi avem multe probleme, și pentru a le rezolva apelăm la spiritele strămoșilor, apelăm la spiritele care au capacitatea de a ne ajuta să depășim orice necaz.” Citind articolul am rămas șocat văzând cât de ciudat se poate amesteca credința catolică cu vrăjitoria.

Dar am stat și m-am gândit: “dar la noi în țară nu se întâmplă lucruri asemănătoare?” Chiar dacă la noi densitatea de vrăjitoare pe kilometru pătrat este mai mică decât în Brazilia, totuși mentalitatea este asemănătoare.

Cum altfel se explică faptul că vrăjitoarele au clienți, și încă foarte mulți?

Vrăjitoarele sunt atotputernice: vindecă bolnavi, dezleagă farmece, aduc acasă bărbații pe care nu i-au întors nici rugăciunile Bisericii, fac o sumedenie de lucruri bune. Ce li s-ar putea reproșa?

Că doar fac magie albă, nu neagră (nu este greu de observat că vrăjitoarele “negre” au mult mai puțin succes). Că doar lucrează cu Dumnezeu, nu cu diavolul.

Merge fata la vrăjitoarea cea bună, i se zic descânțece sau dezlegări pentru cununie, și peste câteva zile un tânăr se îndrăgostește de ea și o ia de nevastă.

Sau: fata a rămas însărcinată, iubitul a părăsit-o. Fata merge la vrăjitoare, și peste câteva zile iubitul vine cu un braț de flori și cu inelele de logodnă.

Sau: soțul a plecat de acasă de o lună, lăsându-și femeia singură cu trei copii. Acatistele date la Biserică au rămas fără răspuns (așa cum s-a întâmplat poate și în cele două cazuri anterioare). Călcându-și pe suflet, femeia merge la vrăjitoare. Vrăjitoarea “observă” că soțul fusese fermecat de o vrăjitoare rea, și imediat dezleagă legăturile răului. “Soțul se va întoarce până la apusul soarelui...”

“Dacă e așa, vă rămân datoare până la sfârșitul vieții. Cât trăiesc nu o să vă uit”, zice femeia cu inima plină de încredere. Orele trec și bărbatul nu apare. Dar chiar cu câteva minute înainte să apună soarele, bărbatul bate la ușă.

“Slavă lui Dumnezeu, bine că te-ai întors....”, zice femeia sărindu-i în brațe.

Ce e rău în cele spuse de mai sus? Cine are dreptul să judece modul în care cele trei femei au dobândit ceea ce își doreau?

Vrăjitoarele nu s-au închinat diavolului. Nu au blestemat. Aveau în casă icoane, cruci, ardeau tămâie și stropeau cu agheasmă, invocând puterea lui Dumnezeu. Se poate contesta faptul că această putere a dat roade?

Tu vrei să te măriți. E puțin probabil să nu fi fost îndemnată de vreuna dintre prietenele tale să nu mergi la o vrăjitoare, ca să te ajute să îți împlinești dorința. Astăzi a te duce la vrăjitoare nu mai este ceva ieșit din comun. Tu ori nu crezi că vrăjitoarele au putere, și crezi că toate farmecele lor sunt simplă șarlatanie. Ori crezi că te pot ajuta, dar nu ai avut stare să apelezi la ele până acum. Ori ai apelat deja, o dată sau de mai multe ori. Ori crezi că au putere, dar că este de la diavol.

În cazul în care te îndoiești de puterea vrăjitoarelor, înseamnă că te îndoiești de puterea celui pe care îl slujesc. Diavolul nu vrea ca toți oamenii să înțeleagă că el există. Cine crede că există diavol crede și că există Dumnezeu. Ori așa ceva nu îi place diavolului. Dacă toate vrăjitoarele ar face ceea ce promet, atunci puterile lor ar fi evidente. Dar diavolul vrea să stârnească multă confuzie. Și are grijă ca în afara vrăjitoarelor de calitate să existe și vrăjitoare care să nu poată face nimic: lumea le vede și zice că toate vrăjitoarele nu fac altceva decât să amăgească oamenii.

Există o grămadă de ghicitoare care nu sunt în stare să spună nimic despre viitorul sau trecutul clienților lor. Și totuși lumea vine cu disperare și la ele. Dar cei mai mulți alegă la ghicitoarele care au rată de exactitate foarte mare.

Îți voi prezenta pe scurt un caz citit într-o culegere despre manifestările drăcești, așa-zisele “fenomene paranormale”. Un ziarist era convins că arta vrăjitoarelor e simplă șarlatanie. A scris pe o hârtie o falsă autobiografie și i-a dus-o unei ghicitoare ca să se convingă că aceasta va cădea cursa care îi fusese pregătită. În falsa autobiografie scria: “Mă numesc... și sunt căsătorit cu Elvira încă de când eram studenți. Am avut noroc în viață. Soția mea este o femeie minunată, între noi a fost întotdeauna o înțelegere demnă de un model de familie. Părinții noștri au fost fericiți că nu ne-am creat unul altuia probleme de nici un fel. Atât mama mea cât și mama soției mele au și acum grijă de noi și de cei trei copii ai noștri. Din punct de vedere material o ducem decent, nu ne lipsește nimic, dar nu suntem bogați. Am 48 de ani și este normal să știu ce mă așteaptă în viitor. Mă îndoiesc că o vrăjitoare poate să îmi prevestească viitorul, mie și familiei mele.”

Ziaristul a avut un șoc la auzul cuvintelor vrăjitoarei: “Numele dumitale este..., și nu cum scrie aici. Ai fost căsătorit de două ori, prima oară numai opt luni. Soția actuală nu se numește Elvira, ea poartă numele Maria, așa mi se arată. De student ai luat-o pe prima, aia cu opt luni. Cu asta te-ai însurat după divorț. Dumneata duci o viață rea cu soția, iartă-mă, este o femeie ce și-a bătut joc de dumneata de atâtea ori că nu pot să înșir ca să nu te superi. Aveți împreună un copil, văd aici, este o fetiță. Mult rău v-a făcut mama soacră, a umblat și cu vrăji, acum sunteți pe despărțire. (...) De viitor îți zic să faci rânduială, ești om cu cap. După ce faci rânduială o să fie ca lumea. Eu pot să te ajut!”

Ziaristul a rămas blocat. El era convins că vrăjitoarea va pica în cursa care îi fusese întinsă. Universul lăuntric al ziaristului se clătina, convingerile sale erau puternic zdruncinate. Nu avea cum să nege o realitate: ființa din fața lui îi spusese lucruri pe care nu avea cum să le știe.

Da, era evident că vrăjitoarea avea niște puteri care depășeau înțelegerea omenească.

Am prezentat această întâmplare pentru că o consider reprezentativă pentru cei care merg, chiar cu îndoială în suflet, la vrăjitoare.

Nu era greu de bănuț că autobiografia prezentată inițial era falsă. Oamenii care vin la vrăjitoare vin pentru că au necazuri (numai în foarte rare situații unii vin din pură curiozitate).

Însă, chiar dacă și un psiholog bun putea bănuț că autobiografia e falsă, totuși el nu putea spune datele personale ale ziaristului. E imposibil de contestat că vrăjitoarea avea acces la o sursă de informații care depășea realitatea pe care o cunoștea ziaristul.

Sursa ei de informații era diavolul. Dar asta nu a înțeles ziaristul, impresionat de faptul că puterea de care se folosea vrăjitoarea nu venea de la vreun glob de cristal, nici de la vreun craniu de om, ca în desenele animate, ci o cruce de fier.

Nu le doresc celor care cred că toate vrăjitoarele au virtutea șarlataniei să se convingă că s-au înșelat. Ziaristul s-a convins, deși inițial excludea o asemenea variantă.

Ar fi bine ca tu să fi știut înainte de a citi rândurile mele că nu există nici o vrăjitoare bună, că toate vrăjitoarele sunt slugile Satanei. Îți voi da câteva detalii legate de acest subiect. Nu știu exact când vrăjitoarele au început să abordeze varianta creștină, cu icoane și cruci. Dar nu este greu să îmi dau seama că așa le este cel mai ușor să facă prozeliți.

Dacă toate vrăjitoarele ar avea în casă numai imagini ale stăpânului lor, Satana, oamenii s-ar teme să le ceară ajutorul. Vedem în Viețile Sfinților că unii au alergat la vrăjitori tocmai pentru a primi ajutor în această lume, de la a dobândi fata pe care o iubeau până la a căpăta o slujbă mult-râvnită.

Ceea ce era specific contactului cu vrăjitorii este că ei cereau un preț: “Nu te mai închina icoanei Mântuitorului...!”, sau “Nu te duce la biserică!”, sau altele asemenea. Cei care alergau la vrăjitori sau vrăjitoare știau precis că fac lucruri urâte lui Dumnezeu.

Astăzi nu mai este deloc așa. Astăzi vrăjitorii încercă să pară cât mai apropiați de credința în Dumnezeu. În “Istoria filosofiei oculte”, Alexandrian relatează faptul că una dintre cele mai celebre vrăjitoare din Franța, care omora copii și făcea și alte nenorociri, duminica mergea la Biserică.

Cum să creadă oamenii că era unealtă a diavolului, când o vedeau la slujbă?

Cum să creadă oamenii că vrăjitoarele de astăzi sunt unelte ale diavolului, când au casa plină de icoane?

Trebuie să ne dăm seama că diavolul și-a perfecționat stilul de lucru, a căutat metoda cea mai eficientă. El e ca un cameleon care de fiecare dată găsește noi culori pentru a nu fi recunoscut de către cei care caută să îl identifice.

Cea mai reușită prezentare a sa o fac preoții care folosesc tehnici magice, cea mai cunoscută fiind poate așa numita “deschidere a cărții”. Când oamenii aud că un preot le zice viitorul, după ce deschide Psaltirea sau Sfânta Evanghelie, cum să nu alerge cu încredere la el? “Că doar e slujitor al altarului, nu vrăjitor...”. Dar despre astfel de slujitori voi mai aduce vorba spre sfârșitul acestui capitol.

Acum voi vorbi despre vrăjitorii și vrăjitoarele cu înfățișare standard.

Dacă deschidem un ziar de mare tiraj, nu ne va fi greu ca la rubrica “Diverse” să observăm anunțuri de mulțumire față de lucrările “binecuvântate” ale vrăjitoarelor.

“Costi din Bacău îi aduce și pe această cale mulțumiri Samirei, adevărata urmașă a celebrei ghicitoare Tănțica din Ferentari, care i-a scos argintul viu și l-a vindecat de impotență.”

“Magda din București îi va rămâne veșnic datoare Reginei Magiei Albe, Ariadna, care anul trecut a primit Scoica de Aur la Festivalul Vrăjitoarelor din India, și care m-a ajutat să mă căsătoresc cu Săndel.

Dumnezeu să vă ajute, Mamă Ariadna...”

Și câte și mai câte mulțumiri. Ele dovedesc faptul că oamenii au fost mulțumiți de prestația vrăjitoarelor. Nu s-au considerat nici trași pe sfoară, nici mințiți. Nu li s-a zis că îi va ajuta Dumnezeu și de fapt i-a ajutat diavolul. Chiar dacă uneori vrăjitoarea cerea și lucruri cum ar fi fire de păr sau legături de la mort, ele fac parte din arsenalul obișnuit pentru asemenea practici. Nimic nou, nimic care să stârnească neîncrederea.

... Și cu toate astea Biserica vine și spune: “Toate vrăjitoarele sunt slugile diavolului. Nu există magie albă și magie neagră. Nu există decât un singur fel de magie!”

A dat la televizor o secvență: în casa unei vrăjitoare “albe” s-a găsit într-un depozit o mare cantitate de materiale furate. Un reporter a venit și a filmat.

Cu multă blândețe, vrăjitoarea a început cu amenințările: “Dacă mă dai pe post, te nenorocesc, o să ți se întâmple și asta și asta...”

“A, faceți magie neagră, acum v-ați dat de gol...”; reporterul era bucuros că a prins o secvență rară: să immortalizezi o vrăjitoare care face magie albă amenințându-te cu “binefaceri” de care au parte cei asupra cărora lucrează magia neagră, nu este un lucru obișnuit.

Filmarea respectivă a dat la iveală cât de “curate” erau metodele de lucru ale vrăjitoarei. Cam așa fac toate suratele ei: spun că fac lucrarea lui Dumnezeu până ce le supără cineva. Atunci își arată adevărata față.

Vrăjitori au existat dintotdeauna. Sfinții le-au stat împotriva, și au arătat oamenilor că în spatele acestor vrăjitori stă diavolul. Nu de puține ori acești diavoli au putut fi văzuți de oamenii care nu cu mult timp înainte erau convinși că nu greșeau cu nimic alergând la vrăjitori.

Ca să nu mai lungesc referirea la vrăjitoare, spun că orice lucru bun ar face ele îl fac numai pentru a înșela lumea. De ce pe un soț pe care rugăciunile Bisericii nu îl aduc acasă, nici după luni de zile, o vrăjitoare îl poate aduce în câteva zile?

Pentru că Dumnezeu respectă libertatea pe care i-a dăruit-o omului. Dumnezeu nu forțează nici pocăința, nici convertirea. Pe când diavolul nu respectă această libertate: el obligă.

Este greu de înțeles cum soțul respectiv se întoarce brusc acasă. Dar totuși putem înțelege că el și-a părăsit familia pentru a duce o viață de păcat, pentru a trăi după poftele sale. Adică soțul L-a părăsit pe Dumnezeu pentru a trăi după voia sa, nedându-și seama că astfel intră pe teritoriul păcatului, pe teritoriul diavolului. Diavolul îi dă în gând să se întoarcă acasă. El nu are cum să își dea seama că gândul îi vine de la îngerul întunericului. După ce, păcătuind din ce în ce mai mult, urechea sa duhovnicească a devenit din ce în ce mai sensibilă la șoaptele diavolești, a ajuns să confunde propria libertate cu lanțurile satanice. El se întoarce acasă numai pentru că diavolul a avut putere asupra lui. Și, deși la început se bucură de întâlnirea cu familia sa, încet-încet bucuria dispare. Același lucru se întâmplă atunci când lucrarea diavolului este chiar temeliea unei familii.

...Să știi că nu poți merge la vrăjitoare gândindu-te că te vei spovedi și păcatul se va ierta. Mergând cu un grup de studenți de la Facultatea de Teologie la secția unde se fac avorturi din Spitalul Municipal, pentru a încerca să le convingem pe femei să nu ucidă pruncii pe care îi poartă în pânțe, mare ne-a fost mirarea să auzim replici de genul: “Știm că e o crimă, că e un mare păcat. O să îl spovedim. Dar nu avem ce face, e greu să mai creștem încă un copil.”

O asemenea atitudine, pe care o au și cei care merg la vrăjitori gândindu-se că după ce vor afla ceea ce îi interesează se vor putea spovedi, e blasfemiatoare. Vai de cei care batjocoresc astfel Sfânta Taină a Spovedaniei. Să ne ferească Dumnezeu să avem parte de osânda lor.

Astăzi există un nou termen pentru vrăjitorie: ocultismul. Te poți ocupa de studierea a tot felul de energii superioare, poți folosi puterea cristalelor sau a piramidelor: nu mai poți fi acuzat că ești vrăjitor, din moment ce ești ocultist. Adică totul e în regulă.

Îți scriu îngrijorat de multele curse care îți stau în față. Îți scriu îngrijorat de faptul că în atâtea reviste găsești tehnici de concentrare prin care îți poți afla viitorul.

Dar îmi dau seama că sunt foarte multe de scris despre astfel de practici. Înainte de a te vătăma sufletește prin aceste "nevinovate" experiențe încearcă să cunoști ce spune Biserica despre ele. Poate că vei renunța să fii propriul cobai.

... Dușmanul întunericului este lumina. Problema este că oamenii nu știu unde să caute lumina, și de multe ori se folosesc de diavol pentru a fi protejați de diavol.

Un exemplu îl oferă fetele care aleargă la vrăjitoarele bune pentru a li se dezlega vrăjile făcute de vrăjitoarele rele. Un alt exemplu îl oferă cei care se folosesc de tot felul de tehnici de protecție energetică pe care le găsesc prin reviste, tehnici care sunt oferă o inițiere subtilă în vrăjitorie.

Dacă mergi pe drumul Bisericii, nici un fel de vrăji nu te pot atinge. Dacă ești spovedită și împărtășită, nu ai de ce să te temi că cineva îți va lega cununile. Tot răul se va întoarce împotriva celor care se ridică împotriva ta.

Dacă nu mergi pe drumul Bisericii nici un fel de protecție nu te poate apăra de diavol. Orice zid în afara celui ridicat de Dumnezeu Bisericii se sfărâmă în fața diavolului. E mai bine să nu ai de suferit de pe urma unei curiozități nefolositoare. E mai bine să mergi numai pe cărări sigure, pe care îndoiala nu se apropie de inima ta.

Din volumul *Cartea nunții*,⁸
Editura Nemira, 2003

Există unii care sunt supărați că le merge rău, care nu dau vina pe zodiac, ci fac ceva și mai rău: dau vina pe farmece făcute de vrăjitoare. Există în zilele noastre obsesia farmecelor. Care este motivul acestei obsesii? Simplu: lenea omului de a duce o viață curată atrage, nu de puține ori, mânia lui Dumnezeu. Și în aceste momente, ca și în cele în care Dumnezeu vrea să încerce sufletele pentru a le răsplăti răbdarea, omul vede că îi este greu. Și cea mai simplă motivație este că i s-ar fi făcut farmece. Este o motivație lesne de crezut de către cei din jur, chiar dacă uneori nici cel care o spune nu o crede.

Vedem pe la mănăstiri multe mame care au venit cu fiicele lor ca acestora să li se citească dezlegări de cununie. Fata nu are pețitori și mama se îngrijorează. Dar mama nu știe că fata a căzut în păcatul desfrâului cu fostul ei prieten, și de aceea nu se mai înghesuie pretendenții. Și mama tot aleargă pe la mănăstiri cu fata, deși să o convingă să se spovedească nu reușește. Bineînțeles că astfel de dezlegări nu au nici o putere în acest caz. Dacă fata s-ar pocăi pentru păcatul făcut și dacă s-ar spovedi cu lacrimi, atunci Dumnezeu nu numai că ar ierta-o, ci i-ar rându-i și cu cine să se căsătorească. Dar fără pocăință toate dezlegările din lume nu o ajută la nimic.

Cât despre cei care cred sincer că li s-au făcut farmece pentru simplul motiv că au parte de încercări în viață, trebuie să spunem că aceștia sunt înșelați de vrăjmașul care vrea să le ia cununa răbdării. Dacă ei ar răbda, cu nădejde, Domnul i-ar răsplăti. Dar așa, ei caută să fugă de cununa răbdării. Unii merg de câteva ori la preot să le citească dezlegări. Și dacă văd că nu le este imediat bine, atunci se duc și la vrăjitori.

Dar nu la cei care fac magie neagră, "Doamne-fereste" ar zice ei, ci la cei care fac magie albă. Că așa le stă bine unor creștini.

Dar să știți că nu există decât un singur fel de vrăjitori, toți sunt slujitorii Satanei. Chiar dacă unele vrăjitoare merg la biserică, chiar dacă au în casă cruci, icoane, agheasmă, le țin numai ca să înșele oamenii. Chiar dacă se laudă că au vindecat oameni sau că au împăcat câteva familii, toate le fac cu puterea diavolului. Da, le stă în putere să împace familiile despărțite. Diavolul are putere asupra celor care trăiesc departe de Biserică. În cazul în care soțul se întoarce acasă, oamenii văd un lucru bun. Dar nu se gândesc că dacă vine nu de bunăvoie, ci prin puterea farmecelor care leagă ca niște lanțuri, soțul nu va duce o viață creștină, ci va duce o viață pe placul diavolului care l-a întors acasă. Este de o mie de ori mai bine pentru femeia părăsită să își plângă singurătatea și să Îi ceară ajutor lui Dumnezeu decât să alerge la ajutorul vrăjitoarelor sau al celor care zic că au însușiri paranormale. Și aceștia tot un fel de vrăjitori sunt. Chiar dacă se îmbracă în haine curate, chiar dacă au studii superioare, tot vrăjitori sunt.

Și uite așa intră unii oameni în hora dracilor, numai și numai pentru că li s-a năzărit că li s-au făcut farmece. Și totuși, trebuie să ținem seama și de cazurile în care s-au făcut într-adevăr farmece. Din Viețile Sfinților știm că vrăjitorii au tot felul de puteri paranormale, așa cum li se zice astăzi. Și o dată cu răspândirea

⁸ Din capitolul *Despre vrăjitoare și dezlegarea cununilor* (pp. 119- 130).

desfrâului în zilele noastre nu este greu de observat că are loc și o înmulțire a vrăjitorilor și vrăjitoarelor care au astfel de puteri. Unii credincioși aleargă la vrăjitori tocmai pentru a căpăta un fel de aură specială care să îi protejeze de farmece. Dar și aceasta este o înșelare. Nu există nici un fel de protecție în afară de cea pe care o dă Dumnezeu credincioșilor care merg pe drumul cel bun. Creștinii care se spovedesc și se împărtășesc sunt apărați de puterea dumnezeiască de tot felul de farmece drăcești. Și oare cum ar putea vrăjitorii să ofere leac împotriva puterii drăcești, din moment ce ei nu sunt decât argați ai diavolului? E adevărat că ei pretind că sunt fii ai luminii, și cei mai slabi de minte îi cred. Dar Biserica lui Hristos învață altceva, și noi trebuie să ascultăm glasul ei.

În momentul în care cuiva i s-au făcut farmece, numai Dumnezeu îl poate izbăvi. Prin dezlegările pe care le citesc preoții, prin Moliftele Sfântului Vasile cel Mare, prin spovedanie, prin rugăciune și post. Iar dacă cineva vrea cel mai sigur leac împotriva farmecelor, rețeta este simplă: să ducă o viață creștină, o viață de rugăciune și înfrânare, și farmecele nu îl vor atinge. Numai ferindu-ne de păcat vom putea fi feriți de lucrarea farmecelor. Problema este că oamenii caută leacuri care să nu necesite vreun efort personal, caută protecție față de puterile întunericului fără ca ei înșiși să meargă pe drumul care duce la lumină. Dar un astfel de leac nu există. Și toți cei care susțin că îl au, fie ei vrăjitori, radiesteziști sau alți “vindecători”, nu sunt altceva decât brațe prin care se săvârșește lucrarea Satanei.

Vă îndemn încă o dată să mergeți pe calea mântuirii. Da, iubiților, Hristos vrea să mergem pe calea mântuirii. Fără să ne temem de ghinioane, fără să ne temem de zile rele. Fără să ne temem de viitor și fără să alergăm la cei care se ocupă cu ghicirea viitorului. Hristos vrea să mergem pe drumul curat pe care îl arată Biserica. Alt drum spre cereasca Împărăție nu există.

Din volumul *Despre înfruntarea necazurilor*, Editura Sophia, 2002

CUPRINS

Introducere	5
Satanismul sau religia lui Antihrist	9
Magia și Demonismul	21
Ce rău pot să facă vrăjitorii	23
Felurile magiei	25
Mijloace materiale	29
Ce sunt descântecele?	32
Simptomele magiei	39
Ce este demonizarea și cum se vindecă?	49
Cum pot fi dezlegate vrăjile?	58
Rugăciunea Sfântului Ciprian de dezlegare a vrăjilor	61